

[Justitsministeren.]

andre Indlæg om Indholdet af § 1 endte med at takke mig — ligesom det ærede Medlem burde have gjort, men aldrig endnu har gjort. Nej, skulde jeg vælge mellem Mindretalsforslagene, hvad jeg altsaa heldigvis ikke skal, vilde jeg foretrække det konservative Ændringsforslag, der i Virkeligheden ligger nær op ad Regeringsforslaget, idet det medtager stærk legemlig Svækkelse, men altsaa ikke vil kendes ved de psykiske Depressionstilstande. Hvorfor man nu fra konservativ Side lader, som om de psykiske Depressionstilstande ikke skulde have nogen væsentlig Betydning i disse Forhold, ved jeg ikke, for alle vi andre ved, at det er en overordentlig uhyggelig Faktor, netop i Svangerskabstilfælde og ikke mindst over for de Kvinder, som er blevet forladt af den Mand, de stoledes paa, eller som er smidt ud af Familien, eller hvad det nu kan være. Der kan foreligge en saadan psykisk Depression, at det af Hensyn til Moderens Helbred, maaske ogsaa Livsfare for Moderen, kan være nødvendigt at gribe ind.

Jeg kan tænke mig, hvorfor det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, som vel har været Dirigenten i dette Spørgsmaal, ikke har villet medtage dette Forhold. Det skyldes formentlig hans Kendskab til, at der i de senere Aar har været en stigende Tilbøjelighed hos visse Nerve læger til at give Attestation om lægelige Grunde til Indgreb, hvor disse lægelige Grunde har haft deres Rod i psykiske Depressionstilstande. Jeg ved ikke, om enkelte Læger maatte være gaaet for vidt der, men det er ikke tilstrækkeligt til at udelukke psykisk Depression som gyldig Aarsag.

Maa jeg i øvrigt sige om den konservative Formulering af den medicinske Indikation, at jeg tror ikke, det vil lette Praktiseringen at anvende en saadan Hob af Adjektiver, som det sker i det konservative Ændringsforslag under Nr. 8 til § 1:

„Naar Afbrydelsen er nødvendig for at afværge en paa Grund af Sygdom eller legemlig stærk Svækkelse tilstedeværende nærliggende Fare for Kvindens Liv eller for en varig og betydelig Forringelse af hendes Helbredstilstand.“

Jeg tror ikke, Fortolkningen vinder noget ved alle disse Adjektiver; jeg tror, det er meget bedre at tage det Ændringsforslag, som ogsaa Flertallet har tiltraadt, det er kort og klart, og Retspraksis og Lægepraksis vil nok efterhaanden vise, at dets Indhold ikke er saa svært at afgrænse.

Det andet Hovedpunkt, man har kritiseret, er jo de manglende positive Skridt, og

som man hørte fra den ærede Ordfører for Venstre, lægger Partiet, hvad der kun kan glæde mig, Hovedvægten paa en Del Lovgivningsforanstaltninger til Fordel for svangre Kvinder eller Mødre med Børn og mener, at man i øvrigt burde afvente Befolkningskommissionens Arbejde.

Jeg skal til det sidste sige, at det gør vi jo. Denne Lov skal ikke træde i Kraft før 1. April 1938, netop ud fra Anerkendelsen af, at der bør træffes visse sociale Lovgivningsforanstaltninger ud over dem, vi allerede har, forinden jeg og de to Flertalspartier mener at turde tage Ansvar for at fastholde det Synspunkt, der er nedlagt i denne Straffelov, og derfor er Ikraftsættelsesdatoen udsat; dette ved det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit ogsaa.

Venstre maa jo vide, at de Foranstaltninger, der i saa Henseende maa træffes, hverken kan være udtømt gennem de tre Paragraffer, det ærede Parti nu har stillet Forslag om, eller overhovedet kan udtømmes paa en Lov, der henhører under Justitsministeriet.

Jeg kan derfor ikke følge den alvorlige Henstilling, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit rettede til mig om at overveje, om ikke Loven bør vente, til Befolkningskommissionen og Regeringen er færdig med deres Forarbejde. Loven bør vedtages, men dens Ikrafttræden bør udsættes det Aar, der hele Tiden har været Tale om.

Saa kunde man sige til mig: Naar du alligevel ikke vil have, at Loven skal træde i Kraft før om et Aar, hvorfor lægger du saa Vægt paa at faa den gennemført nu? Det gør jeg af den ganske simple, men for Politikere iøjnefaldende Grund, at naar Rigsdagen med stort, meget stort Flertal har vedtaget, at der bør indføres Straf paa dette Omraade inden for disse Grænser — eller, som Oppositionen ønsker, inden for endnu videre Grænser —, er den samlede Rigsdag ogsaa efter min Mening bundet til at træffe de Foranstaltninger, som man fra alle Sider anser for nødvendige. Hvis man derimod skyder denne Lovgivning ud og lader det køre videre, som det hidtil er gaaet, er jeg ikke fuldt saa sikker paa, at der vil være nøjagtig den samme Interesse fra alle Sider, naar man skal til Gennemførelsen af disse Foranstaltninger. Jeg tilstaar, at jeg herigennem søger at lægge et vist Pres paa den Humanitet, der ofte flyder over, naar den ikke skal give sig praktiske Udslag.

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit — paa Grund af en omfattende offentlig Modtagelse i